Súd:	Krajský súd Prešov
Spisová značka:	19Co/108/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu:	2315213903
Dátum vydania rozhodnutia:	10. 04. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Zlata Simková
ECLI:	ECLI:SK:KSPO:2018:2315213903.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaty Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobkyne: H. B., B.. XX.XX.XXXX, X. R. XXX/XX, Š.Ľ., zastúpenej JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, advokátom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, proti žalovanému: U. U., B.. XX.XX.XXXX, X. W. XXXX/X, U., zastúpenému JUDr. Milošom Kaščákom, advokátom, Advokátska kancelária, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 6C/243/2015-116 z 27.01.2017 takto

r o z h o d o l :

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný uhradiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 5.000,-eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo výroku o trovách konania s tým, že ide o nárok žalobkyne proti žalovanému, o výške ktorého bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

Žalovaný je p o v i n n ý zverejniť verejným spôsobom na webovej stránke A..K..U. ospravedlnenie s nasledovným textom: „Ospravedlňujem sa H. B. za zverejnenie videozáznamov na stránke A..P..Q. a za psychické útrapy, ktoré jej tým boli spôsobené“.

Žalovaný je p o v i n n ý uhradiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 5 000 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 11, § 12 ods. 1-3, § 13 ods. 1 - 3 Občianskeho zákonníka, § 193 CSP. Výrok o trovách konania ustanovením § 255 ods. 1 CSP.

3. Vychádzal zo zistenia, že konaním žalovaného došlo do zásahu osobnostných práv žalobkyne, pričom je bezvýznamnou obrana žalovaného v tom, že nemal úmysel žalobkyňu poškodiť a že nevedel o tom, že zo súkromných videí sa stanú videá verejné. Tu poukázal na právoplatný trestný rozkaz Okresného

súdu Galanta sp. zn. 2T/123/2014, ktorým bol žalovaný uznaný za vinného z prečinu poškodzovania cudzích práv.

4. Keďže žalovaný bol uznaný vinným zo spáchania prečinu a súd je týmto rozhodnutím viazaný, už nebolo potrebné robiť v tomto smere žiadne ďalšie dokazovanie. Navyše, z hľadiska poskytnutia ochrany pred zásahom do osobnostných práv nie je významné, či neoprávnený zásah bol spôsobený zavinene či nezavinene, alebo vedome či nevedome. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov, stačí, že neoprávnený zásah bol spôsobilý vyvolať ohrozenie, alebo narušenie chránených práv osobnosti fyzickej osoby. Preto súd neprihliadol na obranu žalovaného v tom, že nepodal odpor voči trestnému rozkazu, lebo trestným rozkazom mu nebol uložený trest a vzhľadom na to, že žalovaný bol už predtým podmienečne odsúdený, trestný rozkaz bol preňho výhodný. Nebolo možné prihliadnuť ani na jeho tvrdenie, že v celom prípravnom konaní sa aktívne bránil, skutkové tvrdenia uvedené v uznesení o vznesení obvinenia popieral a podrobne vysvetľoval, prečo sa necíti byť vinný. Tiež bola bezvýznamná obrana žalovaného v tom, že žalovaný nechcel žalobkyňu poškodiť.

5. Bolo nepochybne preukázané, že žalovaný svojim konaním zasiahol do súkromia žalobkyne, jej mena a prejavov osobnej povahy. Zverejnil obrazové snímky a obrazové záznamy osobnej povahy bez súhlasu žalobkyne.

6. Súd žalobu zamietol v časti prvého výroku podanej žaloby, ktorou žalobkyňa žiadala, aby žalovanému bola uložená povinnosť zdržať sa neoprávnených zásahov, pretože nebolo preukázané, aby žalovaný v zverejňovaní sporných videí pokračoval. Takúto povinnosť možno uložiť len vtedy, ak ten, kto poškodzuje osobnostné práva fyzickej osoby v tejto činnosti pokračuje a teda zásah stále trvá. Naopak bolo preukázané, že na žiadosť samotnej žalobkyne administrátor stránky sporné videá stiahol a teda poškodzovanie práv žalobkyne netrvá. Z toho dôvodu v tejto časti súd žalobu zamietol.

7. Súd žalobe vyhovel v tej časti, kde žalobkyňa žiadala zverejniť ospravedlnenie na webovej stránke A..K..S. s textom ako je uvedený vo výrokovej časti rozsudku. Bolo totiž preukázané, že žalovaný bez súhlasu žalobkyne zverejnil na webovej stránke s pornografickým obsahom jej fotografie zakomponované do videí znázorňujúcich pohlavný styk medzi žalobkyňou a žalovaným. Predmetom občianskoprávnej ochrany je aj osobnostný obsah zachytený, resp. vyjadrený na hmotnom substráte, ktorý môže byť predmetom vlastníctva a to aj inej osoby. Na portrétoch sú zachytené podoby fyzickej osoby a na obrazových snímkach sú identifikovateľným spôsobom zachytené podoby fyzických osôb. Obrazové alebo zvukové záznamy zachytávajú fyzickú osobu alebo jej prejavy osobnej povahy na príslušných nosičoch, akými sú aj fotografie a videozáznamy. Tie boli použité žalovaným pri zásahu do osobnostných práv žalobkyne tak, že boli zverejnené bez súhlasu žalobkyne. Tu súd poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/42/2011, podľa ktorého pri každom použití podobizní a obrazových snímok, či už na základe zákonných licencií alebo na podklade povolenia, alebo na základe iného oprávnenia, musia byť zachované dve základné podmienky. Použitie sa musí stať vždy primeraným spôsobom a ďalej použitie nesmie byť v rozpore s takými osobnostnými záujmami oprávneného, ktoré je potrebné bezpodmienečne rešpektovať a ktoré sú teda za všetkých okolností nedotknuteľné. Ak nie sú tieto predpoklady splnené, stáva sa použitie, ktoré by bolo samo o sebe prípustné, neoprávneným zásahom v zmysle ustanovenia § 13 OZ, s ktorými sú spojené občianskoprávne sankcie vyplývajúce z uvedeného ustanovenia.

8. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovaný sprístupnil videá, na ktorých bol zachytený súkromný intímny obsah a to bez súhlasu žalobkyne. Teda žalovaný jednoznačne zasiahol do práva žalobkyne na ochranu jej súkromia, mena a prejavov osobnej povahy, lebo na zverejnenie podobizne a obrazových snímok a záznamov týkajúcich sa fyzickej osoby je potrebný vždy súhlas takejto fyzickej osoby. Aj keď sa samotná žalobkyňa podieľala na zhotovení sporných videí a fotografií tým, že na nich pózovala alebo priamo účinkovala, v každom prípade má právo na rešpektovanie súkromia. Právo na súkromie možno vymedziť ako právo fyzickej osoby rozhodnúť podľa vlastného uváženia, v akom rozsahu a akým spôsobom majú byť sprístupnené skutočnosti osobného súkromia. Toto právo umožňuje brániť sa voči neoprávneným zásahom do tejto sféry zo strany iných osôb. Aj dovolené použitie informácií zo súkromného života nesmie byť v rozpore s oprávnenými osobnostnými záujmami dotknutého subjektu. Funkciou práva na súkromie je zabezpečiť fyzickej osobe ochranu jej súkromnej sféry, v ktorej môže všestranne rozvíjať svoju osobnosť. Právna ochrana súkromia je po živote najdôležitejším právom, ktoré Občiansky zákonník chráni. Patrí tu aj ochrana súkromia v elektronickej komunikácii, lebo právo na

súkromie garantuje fyzickej osobe možnosť rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným. Bolo preukázané, že žalobkyňa nedala súhlas na zverejnenie videí s pornografickým obsahom a teda nechcela, aby sa tieto videá stali verejne prístupnými. Tým, že žalovaný tieto videá zverejnil bez jej súhlasu, zasiahol do jej osobnostných práv, na ochranu ktorých má žalobkyňa právo. Primeraným zadosťučinením pre žalobkyňu preto bude aj zverejnenie ospravedlnenia žalovaného tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

9. Súd prvej inštancie mal za to, že samotné zverejnenie ospravedlnenia je nepostačujúce z dôvodu, že v značnej miere bola znížená dôstojnosť žalobkyne, jej vážnosť v spoločnosti a preto má nárok aj na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ.

10. Výšku peňažného zadosťučinenia súd určuje na základe voľnej úvahy, ktorá však nemôže byť svojvôľou. Zákon ustanovuje súdu povinnosť prihliadnuť pritom na dve hľadiská a to tak na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo. Určenie výšky peňažnej satisfakcie má byť s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti. Nevyhnutné je zohľadniť aj samotný účel náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá v rámci primeraného zadosťučinenia konania o ochranu osobnosti sleduje predovšetkým funkciu satisfakčnú, pretože rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je možné exaktne kvantifikovať a vyčísliť, nemajetková ujma, ktorá vznikla porušením osobnostných práv sa vo všeobecnom slova zmysle ani odškodniť nedá, je možné ňou len poskytnúť zadosťučinenie.

11. Žalobkyňa žiadala finančné zadosťučinenie vo výške 100 000 eur, čo je podľa názoru súdu neprimerane vysoká a neodôvodnená požiadavka. Táto suma vysoko prekračuje nemajetkovú ujmu priznávanú pri porušení práva na život alebo zdravie. Pri určení výšky súd zobral do úvahy najmä skutočnosť, že samotná žalobkyňa sa podieľala na vzniku fotografií intímneho charakteru a na nakrútení videa so sexuálnym obsahom a hoci na ich zverejnenie nedala súhlas, pri všeobecnej vedomosti o možnosti použitia technických zariadení v súčasnej dobe si musela byť vedomá aj možného zneužitia takýchto fotografií a videí. Teda pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy súd vzal do úvahy aj samotné správanie sa žalobkyne v tom, že bez jej súčinnosti by sporné videá nemohli vzniknúť. Samotné ospravedlnenie však súd považoval za nedostatočné, lebo bolo preukázané, že zverejnené videá škandalóznym spôsobom zasiahli do osobnostných práv žalobkyne, keď bol zverejnený obsah najintímnejšieho charakteru, ktorý nebol určený pre širokú verejnosť. Napriek tomu k jeho zverejneniu došlo a samotné videá mali niekoľko tisíc vzhliadnutí prostredníctvom verejne prístupnej internetovej stránky. Zverejnenie videí malo veľmi negatívne následky pre samotnú žalobkyňu, lebo z vykonaného dokazovania vyplynulo, že táto skutočnosť sa jej dotkla. Nielen samotná žalobkyňa vypovedala o svojich pocitoch a stavoch po zistení, že videá boli zverejnené, ale aj jednotliví svedkovia vypočutí v konaní popisovali ako sa cítila. Bolo teda preukázané, že žalobkyňa po zverejnení videí to veľmi zle znášala, plakala, nevychádzala z bytu, hanbila sa nielen pred svojimi blízkymi, ale aj všeobecne, lebo nevedela kto z jej známych tieto videá videl. Mala obavu, či v budúcnosti dokáže nadviazať plnohodnotný partnerský vzťah, či sa bude môcť uchádzať o zamestnanie bez toho, aby si jej budúci zamestnávateľ zistil, že takéto videá boli natočené. Určitú dobu sa nechcela vôbec fotografovať a doposiaľ nemá istotu v tom, že žalovaný videá znova nezverejní. K samotnej výške nemajetkovej ujmy žalobkyňa uviedla, že jej nejde ani tak o peniaze, ako o to, aby konanie žalovaného nezostalo nepotrestané, lebo sa obáva, že by v budúcnosti v tom mohol pokračovať a urobiť to aj niekomu inému. Utrpela ujmu aj v partnerskom vzťahu, keď jej priateľ sa s ňou na určitú dobu rozišiel a sporné videá jej pri každej hádke pripomína. Samotná skutočnosť, že jej súčasný partner si mohol pozrieť intímne video, ktoré žalobkyňa natočila s iným mužom, je pre ňu veľmi nepríjemná. Rovnako je pre žalobkyňu nepríjemný fakt, že intímne videá mohli vidieť aj jej najbližší rodinní príslušníci.

12. Pri určení výšky nemajetkovej ujmy prvoinštančný súd zobral do úvahy aj skutočnosť, že žalovaný sa žalobkyni na pojednávaní ospravedlnil, tvrdil, že nemal úmysel ju poškodiť a že k zverejneniu videí došlo len zásahom administrátora stránky. Zároveň súd zobral do úvahy aj skutočnosť, že videá neboli zverejnené po dlhú dobu a že pre veľkú väčšinu tých, ktorí si sporné videá pozreli, bola žalobkyňa neznámou ženou, aj keď bola identifikovaná menom a priezviskom, je zrejmé, že osobne ju nepoznali. Sporné videá boli odstránené ihneď po žiadosti žalobkyne samotným administrátorom stránky. Po vyhodnotení všetkých týchto skutočností súd dospel k úvahe, že vzhľadom na okolnosti prípadu, vážnosť samotného zásahu, dĺžku jeho trvania, ale aj správanie sa žalobkyne v tom, že nakrútila tieto videá a

správanie sa žalovaného, ktorý sa jej ospravedlnil, bude primeraným zadosťučinením suma 5 000 eur. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

13. Proti tomuto rozsudku, čo do výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný uhradiť žalobkyni nemajetkovú ujmu vo výške 5 000 eur a čo do výroku o trovách konania podal odvolanie žalovaný. Podľa jeho názoru v prejednávanom spore neboli splnené zákonné podmienky pre priznanie nemajetkovej ujmy poukazujúc na § 13 ods. 2 Obč. zák., majúc tak za to, že v tomto smere rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení navrhla rozsudok v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Uplatnila si trovy odvolacieho konania.

15. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 28.03.2018 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné.

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

17. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

18. Žalovaný tvrdil, že rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. júla 2011, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

19. Odvolací súd má po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, odôvodnením napadnutého rozhodnutia za to, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci správne zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočnosti a na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a prejednávanú vec aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia odvolaním napadnutej časti rozsudku jednoznačne vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami súdu pri hodnotení dôkazov na starne jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie v rozsahu podaného odvolania a na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 387 ods. 2 CSP uvádza nasledovné.

20. Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

21. Toto zákonné ustanovenie je právnou úpravou, zmyslom ktorej je odstránenie následkov zásahu do práv na ochranu osobnosti a nie „finančné odškodnenie“. Poskytnutie peňažnej satisfakcie podľa § 13 ods. 2 OZ prichádza do úvahy vtedy, ak skutočne nastali na strane osoby, do práv ktorej bolo zasiahnuté,

následky najmä v podobe: a/ zníženia dôstojnosti v spoločnosti v podobe, ktorú je možné označiť ako zníženie v značnej miere, alebo b/ zníženia vážnosti v spoločnosti v podobe, ktorú je možné označiť ako zníženie v značnej miere. Aj vtedy, ak uvedené predpoklady sú naplnené (bod a/,b/), je možné priznať satisfakciu v podobe náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch iba vtedy, ak morálna satisfakcia podľa § 13 ods. 1 OZ sa javí ako nepostačujúca. V súvislosti s poskytnutím primeraného zadosťučinenia vo väzbe na poskytnutie nemajetkovej ujmy v peniazoch, je treba zdôrazniť, že pre vyhovenie žaloby na poskytnutie morálnej satisfakcie (13 ods. 1 OZ) stačí, ak zásah bol spôsobilý spôsobiť ujmu na právach chránených ustanoveniami § 11 a nasl. OZ. Na rozdiel od toho, priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch (peňažnej satisfakcie) vyžaduje, aby v konaní boli preukázané aj negatívne následky daného zásahu. Nestačí teda iba možnosť týchto následkov.

22. Vychádzajúc zo zistených skutočností obsiahnutých v spise, zo zreteľom na všetky zistené okolnosti prípadu a majúc pritom na pamäti zmysel peňažnej satisfakcie, v danom prípade odvolací súd dospel k záveru, že v súdenom spore boli bezpečne preukázané negatívne následky zásahu do osobnostných práv žalobkyne zo strany žalovaného, pretože žalobkyňa: 1. po zverejnení videí to veľmi zle znášala, plakala, nevychádzala z bytu, hanbila sa nielen pred svojimi blízkymi, ale aj všeobecne, lebo nevedela kto z jej známych tieto videá videl, 2. mala obavu, či v budúcnosti dokáže nadviazať plnohodnotný partnerský vzťah, či sa bude môcť uchádzať o zamestnanie bez toho, aby si jej budúci zamestnávateľ zistil, že takéto videá boli natočené, 3. utrpela ujmu aj v partnerskom vzťahu, keď jej partner sa s ňou na určitú dobu rozišiel, pričom sporné videá jej pri každej hádke pripomína, 4. vnímala veľmi nepríjemne samotnú skutočnosť, že jej súčasný partner si mohol pozrieť intímne video, ktoré ona natočila s iným mužom a 5. vnímala ako nepríjemný fakt aj to, že intímne videá mohli vidieť aj jej najbližší rodinní príslušníci (bod 27. rozsudku súdu prvej inštancie). Tieto uvedené skutočnosti je potrebné potom považovať za okolnosti opodstatňujúce dôvodnosť priznania finančnej satisfakcie, ktoré v danom prípade zistené boli, a ktoré môžu byť podkladom pre prijatie záveru o správnosti v tomto odvolaní napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

23. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti v merite veci podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, potvrdil.

24. Odvolaním bol žalovaným napadnutým aj výrok o trovách konania. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie mal rozhodovať o náhrade trov konania podľa pomeru úspechu, a jemu potom proti žalobkyni priznať 90% nároku na náhradu trov konania (zrejme vychádzal z toho, že žalobkyňa uplatnila peňažnú satisfakciu vo výške 100 000,- eur a bolo jej priznaných iba 5 000 eur). Naproti tomu súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu poukazujúc na § 255 ods. 1 CSP.

25. Zásadu úspechu (§ 255 CSP) treba uplatniť aj v sporoch, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Prejednávaný spor takým bezpochyby je. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je treba rozlíšiť, čo je základné a čo je sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do práva žalobkyne bolo zasiahnuté. Výška nemajetkovej ujmy je tak potom druhotná a nadväzujúca. V takto prípade má potom žalobkyňa právo na náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo žalovanej sumy). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne s prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“, keďže ten sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. Rozhodujúcim je, že do práv žalobkyne bolo preukázateľne zasiahnuté.

26. Z uvedených dôvodov potom odvolací súd postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil aj výrok o trovách konania, ktorý spresnil o to, že tento nárok patrí žalobkyni proti žalovanému, o výške ktorého bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením vychádzajúc z toho, že výrok o nároku na náhradu trov konania musí byť formulovaný tak, že v ňom musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania ale musí v ňom byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výroku o náhrade trov konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov konania v spojení s rozhodnutím o výške tejto náhrady bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (pozri rozhodnutie NS SR, sp. zn. 6Cdo/222/2016).

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalobkyni v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 CSP).

28. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie n i e j e prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.
Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).